

En uafhængighedserklæring mod den transatlantiske ødelæggelse af civilisationen

5. december 2023 (EIRNS) – Findes der sådan noget som “amerikansk exceptionalisme”, og hvis ja, burde der det?

Her er hvad Lloyd “Raytheon” Austin kalder “amerikansk exceptionalisme”, taget fra hans tale den 2. december til Reagan Defense Forum, hvor han rapporterede om sit nylige besøg i Silicon Valley’s forsvarsafdelings “Defense Innovation Unit”: “Kun ét land på jorden kan levere den form for lederskab, som dette øjeblik kræver. Og kun ét land kan konsekvent levere den stærke kombination af innovation, opfindsomhed og idealisme – og af frie sind, fri foretagsomhed og frie mennesker. Og det er Amerikas Forenede Stater... Den verden, der er bygget af amerikansk lederskab, kan kun opretholdes af amerikansk lederskab. Som præsident Biden har udtalt: ‘Amerikansk lederskab er det, der får verden til at hænge sammen’.”

Og her er, hvad den netop afgåede britiske efterretningsagent, den afdøde tidligere udenrigsminister Henry Kissinger, havde at sige den 18. oktober, da han proklamerede, hvordan man skulle bruge den amerikanske faktor i krigen i Sydvestasien efter den 7. oktober: “Jeg mener, at Vestbredden bør sættes under jordansk kontrol i stedet for at sigte mod en to-statsløsning, som efterlader et af de to territorier fast besluttet på at vælte Israel. Egypten har bevæget sig tættere på den arabiske side, så Israel vil få det meget svært fremover. Jeg håber, at der til sidst vil være en forhandling, som jeg havde det privilegium at føre i slutningen af Yom Kippur-krigen [oktober 1973]. På det tidspunkt var Israel stærkere i forhold til de omkringliggende magter. I dag kræver det et større amerikansk engagement at forhindre en

fortsættelse af konflikten.”

Kissingers bemærkninger kræver ofte en større sammenhæng for at blive forstået, på grund af den særlige måde, han valgte at lyve på. I juni 1975 holdt han et møde med jødiske ledere i New York City på Hotel Pierre, hvor han forklarede præcis, hvordan hans idé om “amerikansk exceptionalisme” blev anvendt på Sydvestasien: “Men så startede krigen i 1973. USA reddede Israel fra kollaps i slutningen af den første uge ved hjælp af vores våbenleverancer. Og selv mens det stod på, sendte Sadat mig noter hver dag, hvor han sagde, at han vidste, at der skulle være forhandlinger efter krigen, og at han ville have mig til at komme til Egypten for at indlede fredsprocessen så hurtigt som muligt...”

“Hvad var vores strategi i 1973? For det første forsøgte vi at bryde den arabiske fælles front op. Vi ønskede også at sikre, at europæerne og japanerne ikke blev involveret i diplomatiet, og selvfølgelig ønskede vi at holde Sovjetunionen ude af den diplomatiske arena. Endelig søgte vi en situation, der ville gøre det muligt for Israel at håndtere hver af sine naboer separat. Vi fortalte israelerne, at de kunne gå til europæerne, hvis de ønskede proklamationer, men hvis de ønskede fremskridt mod fred, måtte de komme til os. Således begyndte den trinvise proces.” “Amerikansk exceptionalisme” betød “hold alle andre ude”.

Og Palæstina? “Men jeg har ladet det palæstinensiske spørgsmål ligge for at arbejde med grænsespørgsmål i håb om til sidst at isolere palæstinenserne. Og det kunne godt fungere. Vi kunne have adskilt palæstinenserne fra syrerne med blot et par kilometer mere på Golan, men israelerne insisterede på at flytte bosættelserne helt op til grænsen. Min fornemmelse er nu, at syrerne vil blive drevet mod endnu større radikalisme. Israel må indse, at det er nødt til at forhandle med de arabiske regeringer, hvis det ikke vil forhandle med palæstinenserne.”

Kissingers hensynsløse tilgang ses kun mere brutalt og grusomt i vores nuværende udenrigsministeriums offentlige "velvillige forsømmelse" i forhold til Gaza og Vestbredden. Ægte amerikanere med ærlig samvittighed må finde en måde at lede kampen for at stoppe dette, nu. Sæt julen på pause – er der nogen i Betlehem, der vil være i live til jul? Stik imod forventningerne må vi finde en måde at stoppe det som sker hvert minut der, og i vores navn, uanset om vi vil anerkende det eller ej. Den form for amerikansk exceptionalisme er den, der bør optage os.

Indtil videre kan Austins og Kissingers praksis med "exceptionalisme", selvom den er typisk for udenrigsministeriets og Pentagons opførsel i de sidste fem årtier, bare kaldes imperialisme – måske med undtagelse af praleriet omkring "Raytheon" Austins salgstale, som bestemt har en amerikansk klang. Denne praksis er ret karakteristisk for alle imperiale foretagender, der har domineret og overmandet deres naboer, enten med magt eller af forskellige andre årsager, gennem historien. En tale, som den italienske tidligere Goldman Sachs-bankmand/præsident for Den Europæiske Centralbank/chef for Bank of Italy, premierminister Mario "Britannia" Draghi, netop har holdt, illustrerer dette.

Draghi, som præsenterede en bog om "Romerriget, da vi var verdens Herrer" af den italienske journalist Aldo Cazzullo, opfordrede til oprettelsen af en ny europæisk stat. "I dag er vækstmodellen opløst, og vi må genopfinde en måde at vokse på, men for at gøre det, må vi blive en stat," argumenterede Draghi. Den "vækstmodel", Draghi henviste til, er i bund og grund BRIKS-Plus-landenes "Kolonialismen er forbi!"-tilgang, som i partnerskab med Europa og USA vil skabe grundlaget for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur. Det ville være et win-win-partnerskab som det, der i det mindste delvist blev foreslået i Kina-Italien-aftalememorandummet fra 2019, som blev støttet af Schiller Instituttet.

I stedet må den nye europæiske Draghi-stat og dens

indespærrede befolkninger påbegynde massive, ødsle, inflationære udgifter til våben, med tilsvarende nedskæringer, for at forberede sig på den uundgåelige, det vil sige ønskede, krig med Rusland og sandsynligvis Kina. Ønsket af hvem? Hvem nyder godt af massedød?

Foreslår Draghi, at Rom skal være hovedstad i hans nye europæiske stat? Måske ikke, men ånden fra Mussolinis syn på Rom – "Rom er vores udgangspunkt og reference; det er vores symbol, eller om man vil, det er vores myte. Vi drømmer om et romersk Italien, det vil sige klogt og stærkt, disciplineret og kejserligt. Meget af det, der var Roms udødelige ånd, genopstår i fascismen" – er det samme som i Draghis "europæiske have"-variant af "demokratisk diktatur."

Det, der ville være exceptionelt i Amerika – og som ville blive budt exceptionelt velkommen i hele verden – ville være, hvis en kandidat, eller endda kandidater, til et nationalt embede i særdeleshed, førte kampagne ud fra det samme internationale perspektiv, som Den amerikanske Frihedskrig, i form af dens Uafhængighedserklæring og forfatning, faktisk begyndte. Det er det verdenshistoriske formål med Sare For Senate-kampagnen. Ligesom den første amerikanske revolution følger vi ikke noget konkret manuskript. Den revolution var en international, men overvejende transatlantisk sammensværgelse, hvor folk fra alle steder – Frankrig, Spanien, Tyskland, Polen, det afrikanske kontinent, Rusland og mange andre lande – samarbejdede for at sikre en ny, revolutionær samfundsform, for at afvise at blive styret af præcis det, som Amerika og Europas nationer styres af nu.

Derfor har vi valgt en "uortodoks" tilgang til det amerikanske præsidentskab, kaldet Diane Sares Venner, som påberåber sig Lyndon LaRouches præsidentielle metode: fysisk økonomiske løsninger, gennem teknologisk avancerede store projekter, der skaber nye opdagelser, og en tilsvarende kulturel optimisme. Med denne metode er det første, der skal gøres, at identificere fremskridtets sande fjende – de sande ophavsmænd

til ideerne og anvendelsen af folk som Kissingers og Draghis i verden – de finansielle og relaterede oligarkier i det anglo-hollandske etablissement, hvis åndelige hjem var Venedig. De var LaRouches ærkefjender, McGeorge Bundys, John Trains, Buckleys og Bush'ernes, Tory-fraktionen, der aldrig blev fordrevet fra New York og Boston efter den succesfulde amerikanske revolution.

Over for disse kræfter står den tradition, der stammer fra byen Firenze, fra Nicholas af Cusa, Brunelleschi, Da Vinci og Machiavelli og fra den klassiske kultur som helhed. Det er den tradition, der omfavner Gottfried Leibniz, ikke slavehandleren John Locke fra Royal Africa Company, som den intellektuelle forfader til Den amerikanske Frihedskrig. De pro-menneskelige kræfter erklærer, at "den grundlæggende antagelse for det nye paradigme er, at mennesket er fundamentalt godt og i stand til uendeligt at perfektionere sit sinds kreativitet og sin sjæls skønhed, og at det er den mest avancerede geologiske kraft i universet, hvilket beviser, at sindets og det fysiske univers' lovmæssighed er i overensstemmelse og samhörighed, og at alt ondt er resultatet af en mangel på udvikling og derfor kan overvindes." Det er det tiende princip i Helga Zepp-LaRouches "Ti principper for en ny international sikkerheds- og Udviklingsarkitektur", men det er det princip, hvorpå man skal basere en tilbagevenden til den eneste amerikanske exceptionalisme, der nogensinde har betydet noget – selvstyre, der kræver, at mennesket ikke er et dyr, men i Skaberens billede, og må regeres således. Vores Uafhængighedserklæring mod City of Londons og Wall Streets ødelæggelse af civilisationen skal være ubetinget – uden undtagelser.

Photo (EIR), by Aaron Burden / Unsplash